Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1905

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2366, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος 1905 ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας (15 Ἰανουαρίου 1905). Ἐκληρώθησαν δὲ ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἀριθ. **1022** ἐκέρδισε τὸ χρυσοῦν ὡρολόγιον.
» » **388** ἐκέρδισε μίαν σειρὰν τόμων Διαπλάσεως (1879—1904).
» » **53** ἐκέρδισε μίαν σειρὰν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης.
» » **1605** ἐκέρδισε τὴν Ἑλλην. Ἱστορ. Παπαρρηγοπουλου.
» » **2249** ἐκέρδισε 4 τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
» » **174** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Ἀγγέλου Βλάχου.
» » **157** ἐκέρδισε τὴν συσκευὴν γραφείου
» » **1431** ἐκέρδισε τρεῖς τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
» » **694** ἐκέρδισε τρεῖς τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
» » **39** ἐκέρδισε τὸ ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον.
» » **583** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνικὸν Λεξικὸν Γιάνναρη.
» » **1064** ἐκέρδισε μίαν εἰκόνα καλλιτεχνικήν.

Οἱ ἑπόμενοι 18 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1906.

98	460	596	963	1551	1970
335	574	672	1044	1648	2023
451	587	823	1136	1654	2067

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως.

46	328	507	813	1548
102	340	577	905	1740
137	429	681	1146	1954
189	455	756	1342	2076

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

251	440	690	976	1763
276	512	833	1227	1827
346	513	857	1420	2045
353	604	895	1638	2134

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.»

113	406	666	1041	1310
261	438	766	1068	1722
269	525	852	1153	1857
374	590	887	1224	2193

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου.»

7	367	637	991	1718
49	421	749	1376	1788
150	502	805	1576	1811
218	615	920	1695	1897

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου.»

11	472	784	1370	1585
34	530	928	1387	1927
205	651	1003	1479	1993
321	736	1160	1517	2086

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας.»

4	416	821	1368	1871
86	594	910	1505	1929
242	635	1197	1713	1982
295	687	1274	1749	2170

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πράοντος τοῦ Νικίου.»

26	206	480	866	1570
60	226	569	1054	1735
67	372	723	1302	1848
117	401	781	1457	2154

Οἱ ἑπόμενοι 30 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος.»

42	330	581	959	1519	1835
69	445	677	1002	1664	1863
77	481	721	1101	1691	2050
99	497	792	1324	1777	2110
198	505	893	1396	1826	2341

Οἱ ἑπόμενοι 100 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων.»

2	211	541	771	1124	1603	2016
6	214	545	798	1172	1612	2085
13	219	547	829	1182	1615	2116
24	229	558	848	1206	1669	2151
35	234	559	860	1272	1680	2156
37	297	561	899	1292	1682	2168
64	322	630	914	1369	1700	2186
82	390	643	929	1388	1797	2287
90	392	648	945	1403	1806	2348
94	412	655	1014	1433	1808	2361
119	417	703	1018	1458	1886	
125	478	712	1031	1515	1895	
146	535	716	1033	1521	1924	
196	536	726	1105	1533	1980	
208	539	729	1113	1589	1995	

Οἱ ἑπόμενοι 100 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα τόμον «Διαπλάσεως» (τὸν 5ον τῆς Α' περιόδ.)

9	286	556	931	1381	1694	2167
12	289	565	948	1392	1782	2176
33	296	628	999	1425	1800	2185
58	303	644	1010	1439	1820	2227
75	323	659	1037	1454	1888	2244
83	384	660	1097	1463	1911	2245
88	403	699	1104	1501	1918	2246
120	423	701	1127	1514	1981	2289
141	475	706	1171	1532	1983	2321
154	479	717	1193	1597	2010	2359
197	482	789	1270	1608	2082	
207	490	801	1291	1620	2092	
227	501	804	1304	1663	2106	
231	538	808	1366	1670	2149	
285	540	912	1374	1678	2160	

Οἱ ἑπόμενοι 200 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φώτη.»

36	259	503	742	974	1208	1625
43	266	508	745	983	1233	1629
47	271	510	746	986	1249	1631
51	278	515	753	990	1266	1636
52	284	521	758	996	1307	1637
56	325	527	761	998	1317	1643
101	341	571	764	1038	1327	1650
104	347	576	770	1042	1338	1658
105	362	588	809	1045	1345	1662
110	370	602	825	1049	1350	1702
151	381	603	842	1053	1354	1711
159	424	605	846	1057	1362	1716
163	425	614	853	1071	1413	1719
172	430	617	867	1076	1469	1727
175	433	622	871	1080	1481	1730
176	436	663	888	1086	1492	1734
180	441	668	894	1128	1535	1738
184	447	670	915	1134	1544	1752
191	450	685	949	1143	1547	1753
194	452	688	951	1147	1556	1761
236	453	711	952	1152	1560	1775
243	459	731	967	1165	1573	1780
255	462	737	969	1166	1582	1821
1828	1866	1948	1966	2074	2133	2190
1836	1870	1949	2019	2102	2137	2194
1842	1877	1952	2025	2119	2139	2196
1845	1879	1957	2056	2123	2142	
1849	1930	1960	2061	2127	2146	
1853	1945	1963	2068	2130	2189	

Οἱ ἑπόμενοι 400 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφορᾶς.»

1	288	608	930	1267	1600	1936
5	293	619	933	1271	1604	1939
10	299	624	936	1279	1607	1941
16	306	626	938	1282	1611	1944
18	310	629	941	1284	1617	1953
19	314	632	942	1287	1622	1959
22	315	636	944	1290	1634	1968
25	318	640	947	1293	1653	1985
27	320	645	971	1296	1660	1987
30	332	646	977	1298	1666	1990
31	337	650	984	1301	1672	1994
38	343	653	995	1303	1675	1999
44	354	656	1005	1328	1677	2002
45	358	661	1008	1343	1684	2003
50	365	674	1011	1347	1689	2005
57	379	678	1013	1355	1692	2008
61	386	679	1016	1367	1697	2011
66	389	683	1019	1372	1708	2013
70	393	693	1020	1373	1725	2017
76	395	695	1024	1377	1733	2033
84	398	697	1027	1380	1741	2039
87	399	704	1028	1383	1746	2044
89	404	707	1032	1385	1757	2054
92	406	710	1035	1391	1769	2065
95	409	713	1046	1398	1781	2071
97	411	718	1058	1402	1784	2080
106	413	720	1066	1417	1787	2089
108	414	724	1089	1427	1792	2094
111	418	728	1092	1429	1795	2097
116	420	730	1095	1434	1798	2105
122	427	733	1098	1440	1803	2112
128	434	744	1102	1443	1809	2114
133	449	757	1109	1446	1814	2131
138	457	773	1111	1448	1818	2145
140	465	776	1115	1451	1831	2158
142	467	778	1118	1459	1840	2165
145	468	783	1120	1462	1852	2174
149	471	786	1122	1485	1858	2182
152	476	788	1125	1490	1864	2207
167	484	793	1138	1499	1875	2213
177	488	797	1149	1504	1878	2221
182	493	799	1156	1507	1883	2234
185	495	802	1170	1511	1885	2239
193	498	806	1174	1518	1890	2255
200	499	818	1176	1523	1892	2272
203	517	826	1178	1527	1893	2285
209	526	839	1179	1528	1898	2293
212	537	854	1181	1531	1902	2317
216	543	863	1185	1545	1905	2324
221	544	875	1188	1555	1907	2327
224	549	902	1192	1563	1910	2336
230	551	911	1196	1568	1913	2357
233	555	916	1199	1577	1914	
245	560	918	1203	1586	1917	
254	563	921	1217	1590	1922	
262	566	924	1224	1593	1926	
268	570	925	1235	1595	1932	
280	585	927	1258	1598	1933	

ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ἀριθμοὶ ἐκ τῶν τεθέντων εἰς τὴν Κληρωτίδα, ἀπὸ τοῦ 1—2366 οἱ μὴ σημειούμενοι εἰς τοὺς ἀνωτέρω πίνακας, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος.»

ΔΗΛΩΣΙΣ: Οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν δώρων, ἐπειδὴ δὲν εἶνε εὔκολον νὰ γίνῃ διὰ μιᾶς, θὰ γίνῃ τμηματικῶς, ἀρχομένη ἀπὸ σήμερον καὶ τελειώνουσα τὴν 15ην Ὀκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος. . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περιοδος Β' — Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 45

ΑΠΟ 1ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

— ἀρχομένου τοῦ 28ου ἔτους —

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία δρ. 8.—	Ἐτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—
Τὸ φύλλον. » —,20	Τὸ φύλλον » » —,20
Φύλ. προηγ. ἐτῶν —,25	Φύλ. προηγ. ἐτῶν —,25

☞ Ἴδε Ἀλληλογραφίαν φύλλου 43

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια.)

Ἡ Γρατσιέλλα ἐκοκκίνισε.

— Εἴμαστε περαστικοί... ταξειδιῶτες...

— Εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι, μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία, — εἶπεν ὁ Γέρος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο σεβάσμιος μὲ τὰ γερύματά του καὶ τὰ λευκά του γένεια.

— Ἂς εἶνε. Συνεννοηθῆτε μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ σταύλου.

— Καὶ πόσο θὰ μας πάρετε τὸν ἄνθρωπο; εἶπεν ὁ προνοητικὸς Γέρος.

— Μπᾶ! Δὲν πληρόνομαι ἐγὼ γιὰ τὸν τόπο ποῦ μένουν τὰ ἄλογά μου. Νὰ δώσετε ἕνα μικρὸ φιλοδώρημα εἰς τὸν ὑπηρέτη, καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλο κι' ὅλο σας τὸ ἔξοδο...

— Εἶσθε πολὺ καλή, κυρία, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα· μόνον, ξέρετε, εἶνε... (Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔφθασε καὶ ἡ Μαργαρὼ διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συζήτησιν)... εἶνε καὶ ἡ ἀδελφή μου ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἔπειτα ὁ ἀδελφός μου, ἐκεῖ, ἀπ' ἔξω. Νά τος, φαίνεται ἀπ' ἐδῶ.

— Κοντὰ στὸ ἀμάξι;

— Μάλιστα, κυρία.

— Καλά, φέρετέ τον, καὶ ἀφήσετέ με ἥσυχη.

— Μὲ τὸ ἀμαξάκι, δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία;

— Ἄ! εἶνε καὶ τίποτε ἄλλο ἀκόμα; Αὐτὸ θὰ 'πῇ νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ καλὸς· τὸν καβαλλικεύουν κι' ὅλας! Ζητοῦν τόπο γιὰ δύο, ὕστερα παρουσιάζονται τέσσερες, καὶ θέλουν καὶ νὰ τους οἰκονομήσωμε καὶ τὸ νοικοκυριό τους!

— Ξεύρετε, κυρία, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα, αὐτὴ εἶνε ὅλη μας ἡ περιουσία· ἂν μάς την κλέψουν, ἢ ἂν πιάσῃ βροχὴ ἀπόψε, δὲν θὰ μας μείνῃ πιὰ ἄλλος πόρος ζωῆς παρὰ νὰ γίνωμε ζητιάνοι.

— Δὲν εἶσθε λοιπὸν ζητιάνοι;...

— Ὄχι, κυρία!... εἴμαστε ἐργατικοὶ ἄνθρωποι.

— Καὶ μάλιστα τεχνῖτες! ἐπρόσθεσεν ἀμέσως ἡ θαρραλέα Μαργαρώ.

«Ἡ Μαργαρὼ ἀπεκοιμήθη ἐπάνω στὴν Μιρέτταν.» (Σελ. 353, στήλ. γ'.)

Ἡ ξενοδόχος ἐχαμογέλασε, καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Πετρογιάννην ὅτι ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ μέσα τὸ ἀμαξάκι. Ὁ Γέρος ἐπῆγε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Καὶ τὸ ζῷον! εἶπε ἡ ξενοδόχος, εἶνε κι' αὐτὸ μέλος τῆς οἰκογενείας;

— Ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, καλή μου κυρία, εἶπεν ὁ Γέρος.

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε! κάμετε γρήγορα, νὰ μή σας ἔχωμε μέσα στὰ πόδια μας. Καὶ νὰ κυττάξετε νὰ μή σας μυρισθῇ τὸ ἀφεντικὸ ἐδῶ. Θὰ σας στείλω σὲ λίγο τὴν σοῦπα... Πεινᾶτε, αἴ;

— Ἂν πεινοῦμε; Ἴσως... μπορεῖ... εἶπεν ὁ Γέρος, παρατηρῶν τὰ μικρά.

— Μπᾶ! εἶχα ξεχάσῃ πῶς ἐπεινοῦσα, εἶπεν ἡ Μαργαρώ· μά, ὑποθέτω πῶς ἴσως πεινάσω πάλιν...

— Εὐχαριστοῦμε πολύ, εἶπαν ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ μίαν φωνήν.

— Καὶ ὁ Θεὸς νὰ σάς το ἀνταποδώσῃ, κυρία ξενοδόχα! εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Ἡ Μαργαρὼ ἀπεκοιμήθη ἐπάνω στὴν Μιρέτταν, ἡ ὁποία δὲν ἐσάλευσε καθόλου, καὶ δὲν ἐξύπνησε παρὰ τὸ πρωΐ πλέον. Οἱ ἄλλοι ἐλαγοκοιμήθησαν μὲ τὸ ἕνα μάτι.

Ὅταν ἡ Μαργαρὼ ἐσηκώθη, τὴν ὥραν ποῦ ἐγλυκόφεγγε, ἔμεινε καταπληκτη ποῦ εἶδε τὴν Γρατσιέλλαν νὰ κάθεται κοντὰ εἰς τὴν θύραν τοῦ σταύλου καὶ νὰ πλέκῃ δραστηριώτατα ψάθαν διὰ καλάθια.

— Ἐξαναγίναμε λοιπὸν καλαθοῦδες;... εἶπε μὲ ἀπογοητευμένον ὕφος.

— Ὄχι, ὄχι, δέν το πιστεύω τοὐλάχιστον.

— Μὰ τότε;

— Εἶνε διὰ τὴν κυρίαν τοῦ ξενοδόχου, διὰ νὰ την εὐχαριστήσωμεν, πού μας ἐφιλοξένησε μὲ τόση καλωσύνη.

— Λαμπρὰ ἰδέα...

Ἡ Γρατσιέλλα ἐτελείωσε τὸ καλαθάκι, ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ χέρι του ἕνα οὐρανὶ κορδελλάκι, τὸ ὁποῖον ἔψαξε καὶ ηὗρε μέσα εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ δέματα τοῦ χειραμαξίου, καὶ ἦτον ἑτοιμη νὰ ἐξέλθῃ μὲ αὐτό, ὅταν ἕνας χονδρὸς ἄνθρω-

πος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

— Παναγία μου! ἐτραύλισεν ὁ Γέρος· εἶνε ὁ ξενοδόχος!

— Τί εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ ἀτσιγγανολόγι; εἶπεν ἐκεῖνος ὁ χονδρὸς μὲ θυμωμένην φωνήν Πάλι κρυφῶνες μᾶς ἔκαμε ἡ κυρά, βάζω στοίχημα! Μοῦ κάμνετε τὴν χάρι νά του δίνετε ἀπ' ἐδῶ, καὶ λιγάκι γρήγορα μάλιστα, τοῦ λόγου σας; . . .

— Καὶ γιατί νὰ φύγουν; εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ σταύλου, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐνοούμενος τοῦ ξενοδόχου. Ἀῆτε πρῶτα, δὲν εἶνε τεμπέληδες αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι· μοῦ ἐκουβάλησαν μέσα τὸ σανό, μοῦ ἐπεριποιήθησαν τ' ἄλογά μου, κ' ἔκαμαν καὶ ἀστράφτουν ὅλα μου τὰ μπροῦντζα. Εἶνε ὅλα ἑτοιμα, σὰν νὰ ἦταν κι' ὅλα δέκα ἡ ὥρα.

— Μπᾶ! καλὰ λές! εἶπεν ὁ ξενοδόχος, καὶ ἀμέσως κατεπραΰνθη· πρὸ της τάξεως δουλειὰ ἔχουνε κάμη. Ἂς εἶνε, δὲν μιλῶ τώρα. Μοναχά, ξέρετε, ἑκατὸ παληοχωριᾶτες ὑποχρεόνει κανείς, καὶ δὲν εὑρίσκεται ἕνας νά τον εὐχαριστήση.

— Μὰ ἐμεῖς, δὲν εἴμαστε παληοχωριᾶτες, εἶπεν ἡ Μαργαρώ· μά, καθόλου, καθόλου μάλιστα!

Ὁ ξενοδόχος ἤρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὸν σοβαρὸν τόνον, ποῦ εἶπεν αὐτὰ ἡ μικροῦλα. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔφθασε καὶ ἡ σύζυγός του-κατατρομαγμένη· Ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ ἄνδρας της ἦτο εὐδιάθετος καὶ εἶχε συνομιλίαν μὲ τὴν μικρήν, ἐγαλήνιασε τὸ πρόσωπόν της.

— Εἶνε φτωχοὶ ἄνθρωποι. . . καλοὶ ἄνθρωποι, εἶπε μὲ κάποιαν στενοχωρίαν.

— Ναί, ναί, ξέρω!

Καὶ ὁ ξενοδόχος τὴν ἄφισε μὲ τοὺς προστατευομένους της.

— Πρὶν φύγωμεν, θέλομεν νά σας εὐχαριστήσωμεν, τῆς εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νά σας προσφέρω αὐτὸ τὸ καλαθάκι;

— Πῶς; γιὰ μένα εἶνε;

— Ὦ! κυρία μου, δὲν εἶνε παρὰ ψαθί, τίποτε ἄλλο παρὰ ψαθί, καὶ το ἔπλεξε μόνη της γιὰ σᾶς, κυρία! εἶπεν ἡ Μαργαρώ. Δὲν ἐκοιμήθηκε πολύ, ξέρετε, γιὰ νὰ το τελειώση μὲ τὴν ὥρα του.

Ἡ ξενοδόχος ἐσυλλογίζετο· ἐκρατοῦσε τὸ καλαθάκι, τὸ ἐκύτταζεν ἀπ' ἐδῶ, τὸ ἐγύριζεν ἀπ' ἐκεῖ.

— Νά! εἶπε, ἐλᾶτε νὰ 'δῆτε ποῦ θά το βάλω.

Καὶ ὡδήγησε τοὺς φιλοξενουμένους της εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ καφενείου.

— Ἐδῶ, εἶπε, ἐπάνω στὸ ταμεῖον, ἐμπρός μου, καὶ πάντα ἐκεῖ θὰ μένη.

— Ἔχετε καὶ καφφενεῖον, κυρία; ἠρώτησεν ἡ Γρατσιέλλα.

— Ξενοδοχεῖον, καφφενεῖον καὶ ἐστιατόριον. Ἀρκετὴ ἐργασία, βλέπετε...

— Μά, ἂς μὴν τὴν κρατοῦμε, τὴν κυρία. . . εἶπεν ὁ Γέρος.

— Καὶ σεῖς, εἶσθε περαστικοί, μοῦ εἴπατε... Αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπάγγελμα.

— Μάλιστα, ταξειδιῶτες, ἐπανέλαβε ἄλλην μίαν φορὰν ἡ Γρατσιέλλα.

— Βλέπετε πολὺ καλά, κυρία, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, διὰ νὰ ἐξαγάγη τὴν Γρατσιέλλαν ἀπὸ τὴν στενόχωρον θέσιν της, πῶς εἴμαστε *μετακομιστάδες*.

Κ' ἔδειξε τὸ ἀμοξάκι ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Δηλαδὴ μετακομίζομεν, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ὦ! σᾶς ἐρωτῶ, ὄχι ἀπὸ περιέργειαν, ἀλλὰ ἀπὸ ἐνδιαφέρον... Διότι, ἂν δὲν γνωρίζετε κανένα εἰς τὴν Λίλλην, ἴσως σᾶς χρειασθοῦν αἱ συμβουλαί μου ἢ αἱ πληροφορίαι μου.

— Γνωρίζομεν — εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα ὅταν εἶδεν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ὁμιλήση ἐμπρὸς εἰς τὴν καλὴν ἐκείνην γυναῖκα, ἕνα καλὸν κύριον, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἐδῶ εἰς τὴν Λίλλην. Ἴσως τον γνωρίζετε, εἶνε ὁ κ. Λεμπέκ, ὁ βιβλιοπώλης.

— Ἂν γνωρίζω, λέει, τὸν κ. Λεμπέκ; Καὶ πολὺ μάλιστα!... Καὶ τὸν ὑπολήπτομαι!... Ἀ! εἶσθε προστατευόμενοί τού. Τότε δὲν ἀνησυχῶ διὰ τὴν τύχην σας. Σᾶς εὔχομαι ὅλα τὰ καλὰ φίλοι μου, καί, ἂν δῆτε τὸν κ. Λεμπέκ, νὰ τοῦ πῆτε ὅτι, ἂν ἔχη τίποτε νὰ μου ζητήση, δὲν ἐλησμόνησα τὴν ἐκδούλευσιν ποὺ μου ἔχει κάμη κἄποτε.

— Ἐκεῖ πηγαίνομεν, κυρία, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Καὶ ἡ παραγγελία σας θὰ γίνη... Εὐχαριστοῦμεν, κυρία, καὶ πάλιν, καὶ χαίρετε.

— Ἴσως καλὴν ἀντάμωσιν... ποιὸς ξέρει; ἐπρόσθεσεν ἡ Μαργαρώ.

Ὁ Γέρος καὶ ὁ Πετρογιάννης ἔβγαλαν τὰ κασκέττα των διὰ νὰ χαιρετίσουν καὶ ἔπειτα ἐξεκίνησαν· ὅλοι διὰ τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Λεμπέκ. Ἡ Μιρέττα ἤρχετο κατόπιν, ἀποροῦσα τί ἐσήμαιναν αὐτοὶ οἱ περίπατοι. Ἦσαν πάλιν ὅλοι σιωπηλοί· οἱ ἄνδρες ἐτραβοῦσαν, τὰ κορίτσια ἔσπρωχναν τὸ ἀμαξάκι, καὶ ἦσαν ὅλοι ἀρκετὰ ἀνήσυχοι, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν λεωφόρον, κοντὰ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, κ' ἐσυλλογίζοντο τοὺς Μουρμούρηδες καὶ τοὺς Βερτράνδους. Ἦσαν ὅμως βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ τους ἔβλεπαν, διότι αὐτοὶ πάντοτε ἀργὰ ἐξυπνοῦσαν.

Ἔπειτα ὁ καθένας των ἐσυλλογίζετο τί θ' ἀπογίνουν. Τί εἶχαν νὰ διηγηθοῦν εἰς τὸν κ. Λεμπέκ! τί συμβουλὰς νὰ ζητήσουν...

— Ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε; εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

Ἡ Γρατσιέλλα ἔκαμε μίαν χειρονομίαν ἡ ὁποία ἐσήμαινε:

— Ὅπου θέλει ὁ Θεός!...

— Ἴσως ἔξω, εἶπε περίλυπος ὁ Γέρος.

Ἀμέσως ἡ φοβέρα τῆς Μουρμούρας, πῶς θὰ κοιμηθοῦν κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Μαργαρῶς. Εἶπε δέ, σὰν νὰ ὡμιλοῦσε μόνη της:

— Δὲν κάνει πολλὴ ζέστη βέβαια, κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα!...

Κανεὶς ὅμως δὲν ἐσκέφθη νὰ της ἀπαντήση, διότι ἐπερνοῦσαν πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν τῶν πλανοδίων ἠθοποιῶν, καὶ εἶδαν τὸ τροχόσπιτο τῆς Γρατσιέλλας. Ἔρριψε αὐτὴ τὸ βλέμμα της πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὸ κλειδὶ ἦτο ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὴν θύραν. Ἡσυχία παντοῦ. Ὁ Γέρος δὲν ἐτόλμησε νὰ κυττάξη... Ὁ Πετρογιάννης ἦτο σοβαρός, κ.κί, ὅταν ἡ Γρατσιέλλα ἐξαναγύρισε τὰ μάτια της διὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ διέκρινεν ἀκόμη τὴν παλαιάν της στέγην, ὁ μικρὸς ἐνθυμήθη πῶς εἶχεν ἀποχαιρετήση καὶ αὐτὸς τὴν ἀχυροκαλύβαν του...

Δὲν ἤργησαν νὰ φθάσουν εἰς τοῦ κ. Λεμπέκ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπερίμενε.

— Διηγηθῆτέ μου γρήγορα τί συνέβη, εἶπε, διότι ὁ ὑπηρέτης μου ἐπέστρεψε καὶ ἦτο σὰν σαστισμένος.

Καὶ ἡ Γρατσιέλλα ἤρχισεν. Οἱ ἄλλοι ἀπεμακρύνθησαν διὰ νὰ τους ἀφίσουν νὰ συνομιλήσουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των.

— Ἂν ἦτο δυνατόν,— εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα ὅταν ἐτελείωσε τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν της, — ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ καμμιὰ γωνίτσα, καμμιὰ αἴθουσα, καμμιὰ παράγκα, ξέρω κ' ἐγώ; ὅπου νὰ δώσωμεν παραστάσεις, ἕως ὅτου μαζεύσωμεν ἀρκετὰ χρήματα διὰ ν' ἀγοράσωμεν δικό μας τροχόσπιτο...

— Μιὰ γωνίτσα, μιὰ παράγκα! ἐπανέλαβεν ὁ βιβλιοπώλης. Δὲν πηγαίνουν οἱ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι στὲς παράγκες... Σᾶς χρειάζεται, ἀπ' ἐναντίας, ἕνας τόπος πολὺ ἀξιοσύστατος, μιὰ ὡραία αἴθουσα, ὅπου νὰ ἔλθῃ καλὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος νὰ πληρόνη καλὰ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν τέχνην σας... μία αἴθουσα ξενοδοχείου ἢ καλοῦ καφφενείου.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶδε μὲ τὸν νοῦν της ἡ Γρατσιέλλα τὸ μεγάλο καφφενεῖον ὅπου εἶχεν εἰσέλθη τὸ πρωΐ. Ἐνθυμήθη τὰ καλὰ λόγια τῆς ξενοδόχου διὰ τὸν κ. Λεμπὲκ καὶ τα ἐπανέλαβεν εἰς αὐτόν.

—Μᾶς χρειάζεται καμμιὰ αἴθουσα, ὅπως τοῦ καφφενείου τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος, ἐπρόσθεσε δειλὰ δειλά.

— Αὐτὸ ἐσκέφθην κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ κ. Λεμπέκ. Ἡ κυρὰ Κουτουριὲ εἶνε ἕνα κομμάτι μάλαμμα. Καὶ ὁ κατσούφης ὁ ἄνδρας της κάμνει πάντα ὅ,τι ἀρέσει τῆς γυναικός του...Ἂν ἐδοκίμαζα ἀπὸ ἐκεῖ... Ἀφίσατέ με νὰ φροντίσω. Τρέχω τώρα κι' ὅλας. Ἐν τῷ μεταξύ, ξεφορτώσετε τὸ ἀμαξάκι μου, καὶ ἀνεβάστε τὰ πράγματά σας ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν σοφίτα. Θὰ κοιμηθῆτε ἐκεῖ ἀπόψε, καὶ θὰ εἶσθε καλ-

λίτερα παρὰ μὲ τὰ ἄλογα. Πηγαίνω, κ' ἔφθασα!

Ἡ Γρατσιέλλα ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τοὺς φίλους της, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε λόγον διὰ τὸ ὑπὸ μελέτην σχέδιον.

— Ὁ κ. Λεμπέκ, εἶπε μόνον, ἕως ὅτου εὕρωμεν κατάλυμα, μᾶς δανείζει τὴν σοφίτα του, μὲ ὅλα τὰ περιεχόμενά της. Φαίνεται πῶς ἔχει πράγματα, διὰ νὰ ἐπιπλωθοῦν τρία τροχόσπιτα. . .

— Ἀλήθεια, εἶνε παραπολὺ καλὸς αὐτὸς ὁ κύριος, εἶπεν ἡ Μαργαρώ. Πρέπει νὰ τού το ἀνταποδώσωμεν... Ἐγὼ βλέπω ἀπὸ τώρα πῶς θὰ περάσωμε ὡραῖα στὴν σοφίτα! Εἶνε τάχα σοφίτα μὲ φεγγίτη. . . ποῦ βλέπει στὸν οὐρανό; Νὰ καλέσωμε καὶ τὴν Μουρμούρα νὰ 'δῇ τὰ *ἄστρα μας*, ποῦ μᾶς εἶπε πῶς θὰ κοιμηθοῦμε ἀπὸ κάτω σ' αὐτά... Τί λές, Πετρογιάννη, καὶ σύ:

— Δὲν μας χρειάζεται φεγγίτης, ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός της, οὔτε παράθυρο... Τὸ ἄστρο μας — ἐπρόσθεσε, δεικνύων τὴν Γρατσιέλλαν,—εἶνε αὐτό!

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤ' αὐτὰς γίνεται πολὺς λόγος διὰ δύο ἑλληνικὰς ἐφευρέσεις: διὰ τὸν θώρακα Γιαννοπούλου καὶ διὰ τὸ ὅπλον Φιλιππίδου. Αὐτὸ ἐν πρώτοις εἶνε ἀρκετὰ παράξενον. Αἱ ἑλληνικαὶ ἐφευρέσεις νὰ εἶνε τόσον σπάνιαι, καὶ ἔξαφνα νὰ μᾶς ξεφυτρώνουν δύο διαμιᾶς! Καὶ τί ἐφευρέσεις! μεγάλαι καὶ σπουδαῖαι· ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας τὸ Κράτος ποῦ θὰ τὰς ἐπωφεληθῇ, θὰποκτήση ἀμέσως ὑπεροχὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων Κρατῶν· διότι, βλέπετε, εἶνε ἐφευρέσεις ἀφορῶσαι εἰς τὸν στρατόν. Ἡ μία προασπίζει τὸν στρατιώτην μὲ θώρακα ἀδιαπέραστον· ἡ ἄλλη τὸν ὁπλίζει μὲ τουφέκι τοῦ τελειοτέρου συστήματος...

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ Κράτος τὸ ὁποῖον θὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰς δύο ἑλληνικὰς ἐφευρέσεις, δὲν θὰ εἶνε ἡ Ἑλλάς. Καὶ τὸν μὲν θώρακα Γιαννοπούλου ἠγόρασεν ἤδη, καθὼς λέγουν, ἡ γερμανικὴ Κυβέρνησις διὰ τὸν γερμανικὸν στρατόν. Ὁ δὲ Φιλιππίδης ἀγωνίζεται τὸν ἔσχατον ἀγῶνα νὰ πείση τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν νὰ προτιμήση τὸ ὅπλον του, ἀλλ' εἶνε πολὺ ἀμφίβολον ἂν θὰ τὸ κατορθώση. . .

Αὐτὸ δέν σας φαίνεται ἀκόμη πλέον παράξενον; Νὰ μᾶς παρουσιάζωνται τόσον πολύτιμοι ἐφευρέται, καὶ νὰ τοὺς διώχνωμεν;

Ἀλλ' ὄχι νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲν τὸ εὑρίσκω τόσον ἐκπληκτικόν. Οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, — εἶνε ἀξίωμα ποῦ θὰληθεύῃ ὅσον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πατρίς. Καὶ μὴ νομίσετε ὅτι ὁ διωγμὸς τῶν ἐφευρετῶν εἶνε ἐφεύρεσις νεοελληνική. Ὄχι· συμβαίνει παντοῦ. Παντοῦ οἱ ἐφευρέται ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα, ἕως νὰ εὕρουν ἀκρόασιν, προσοχήν, βοήθειαν, δικαιοσύνην. Καὶ συνήθως ἐκπατρίζονται, ζητοῦντες ἀλλοῦ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ πατρίς των τοῖς ἀρνεῖται. Καὶ κάποτε ἀποθνήσκουν, πρὶν ἰδοῦν τὴν ἐφεύρεσίν των νικῶσαν. Καὶ ὅσον πρωτοτυπότεροι, τολμηρότεροι καὶ μεγαλοφυέστεροι εἶνε, τόσον περισσότερα ὑποφέρουν. Διότι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον οἱ ἄνθρωποι—κάθε τόπου καὶ κάθε ἐποχῆς, —φοβοῦνται τὸ νέον, ἀμφιβάλλουν, δυσπιστοῦν, τὸ ἐκλαμβάνουν ὡς παραφροσύνην. Σημειώσατε, διὰ νὰ δικαιολογήσετε καὶ τοὺς μισονεϊστάς, ὅτι τὰ 999 χιλιοστὰ τῶν νέων ἐφευρέσεων εἶνε πράγματι παραφροσύναι, καὶ ὅτι χρειάζεται μεγάλη ὑπομονὴ καὶ μεγάλη ὀξυδέρκεια διὰ νὰνακαλύψῃ κανεὶς τὸ ἓν μέσα εἰς τὰ χίλια. Ἔπειτα, ἐκτὸς τῆς δυςπιστίας, τῆς κάπως δικαιολογημένης, εἶνε ἡ ἀμάθεια, ὁ φθόνος, τὸ συμφέρον. Ἐναντίον ὅλων αὐτῶν ἔχουν νὰ παλαίσουν οἱ δυςτυχεῖς ἐφευρέται. Καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸν ὅτι οἱ περισσότεροι νικῶνται!

Δὲν θὰ μοῦ ἔφθαναν δέκα ἐπιστολαὶ διὰ νὰ σᾶς φέρω παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας ὑπενθυμίσω τὸν κακομοίρην τὸν Φούλτωνα... Καὶ ποῖος δὲν εἰξεύρει τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐφευρέτου τοῦ ἀτμοπλοίου; Καὶ ποῖος δὲν ἀναπολεῖ εἰς τὸνομά του τὸν σπαραγμὸν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὅταν, ἐξόριστος, εἶδε τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον, τὴν ἐφεύρεσιν τὴν ὁποίαν ἄλλοτε οἱ σύμβουλοί του ἐχαρακτήρισαν ὡς *μὴ σοβαράν*, καὶ ἡ ὁποία ὅμως ἦτο ἱκανὴ νὰ του διατηρήση τὴν κοσμοκρατορίαν; . . .

Οἱ αἰῶνες, εἶπεν ὁ ποιητής, ἀντιγράφουν ἀλλήλους. Κ' ἐδῶ, εἰς τὰς ἡμέρας μας, ἕνας ἄνθρωπος παρουσιάσθη μίαν φορὰν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν μ' ἕνα θώρακα, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶνε ἀδιαπέρατος. Ὁ ἄνθρωπος ὡμιλοῦσεν ἑλληνικά, καὶ αὐτὸ ἦτο ἡ συμφορά του.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Γιαννόπουλος... Ἀθανάσιος.

— Ποῦ ἐγεννήθης;

— Εἰς τὸ Καρπενῆσι...

Γιαννόπουλος; ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι; Καλὲ δὲν βαρυέσαι! Δὲν εἰμπορεῖ αὐτὸ νὰ εἶνε *σοβαρόν*.

Καὶ ὁ θώραξ, τὸν ὁποῖον εἰσάγει τώρα εἰς τὸν στρατόν της μία Γερμανία, ἀπερρίφθη ἐδῶ περιφρονητικῶς.

Ἀλλὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω: 999 τοῖς χιλίοις, ὁ θώραξ ἠμποροῦσε νὰ μὴν εἶνε σοβαρός, καὶ 1 μόνον τοῖς χιλίοις, νὰ εἶνε. Πταίουν οἱ ἀξιωματικοί μας ἂν ἐγελάσθηκαν; Καὶ εἶνε οἱ μόνοι εἰς τὸν κόσμον ποῦ ἔπαθαν τὸ ἴδιον;

Θά σας ἔλεγα: «Προσέξετε νὰ μὴ γίνετε ποτὲ ἐφευρέται διὰ νὰ μὴ πάθετε καὶ σεῖς τὰ ἴδια». Ἀλλὰ δυςτυχῶς δὲν εἰμπορῶ. Ὁ εὐφευρέτης δὲν γίνεται μὲ συμβουλάς. Ἔχει τὸ δαιμόνιον μέσα του, ὅπως τὸ ἔχει αὐτὸς ὁ Φιλιππίδης, ποῦ τόσα λέγονται διὰ τὰς ἐφευρέσεις του, καὶ ὅμως μόλις εἶνε εἴκοσι ἐτῶν!

Προτιμῶ λοιπὸν νὰ σᾶς δώσω μίαν ἄλλην συμβουλήν. Ὅταν θὰ μεγαλώσετε, ὅταν θἀποκτήσετε τὴν θέσιν σας εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ θὰ διαθέτετε ἰσχύν, πλοῦτον, ἐπιρροήν, σοφίαν κτλ. εἰμπορεῖ νὰ τύχη καὶ νὰ σας ὑποβληθῇ καμμία ἐφεύρεσις. Νὰ μὴ τὴν περιφρονήσετε, ἔστω καὶ ἂν τύχη ὁ ἐφευρέτης νὰ λέγεται Ἀθανασόπουλος καὶ νὰ εἶνε ἀπὸ τὸ Γαλαξεῖδι· ἀλλὰ νὰ τὴν προσέξετε, καὶ νὰ τὴν ἐξετάσετε μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα καὶ μὲ ὅλην τὴν εὐσυνειδησίαν. Ἂν δὲν εἶσθε σεῖς εἰδικοὶ διὰ νὰ τὴν κρίνετε, νἀποταθῆτε πρὸς εἰδικούς. Νὰ μὴν εἶσθε μισονεϊσταί. Καὶ νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψει σας, ὅτι ἂν *τὰ περισσότερα* ἀπὸ τὰ νέα πράγματα εἶνε παραφροσύναι, δὲν εἶνε ὅμως *καὶ ὅλα* . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΡΜΙΟΝΗ Τ. Δ. ΤΟΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
[πρώην *Λευκὸν Κρίνον*]
Τυχοῦσα Ἀθρόου Βραβείου ὑπὸ τὸ ψευώνυμον
Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς
(Ἴδε Διάπλασιν, ἐ. ἔ. σελ. 191.)

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΗ'.

Σὲ τέτοιες περιστάσεις, ὅταν δηλαδὴ γίνεται θαῦμα, σεισμός, πλημμύρα, πυρκαϊὰ κτλ. ἡ αὐλικὴ ἐθιμοταξία καταργεῖται.

Κοτηγήθη λοιπὸν καὶ τώρα, καὶ ὅλοι οἱ αὐλικοί, ποῦ ἐστέκοντο εἰς τὰς ὡρισμένας θέσεις των, εἰς εὐλαβῆ ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἐπλησίασαν τρέχωντας διὰ νὰ ἰδοῦν τὸ θαῦμα ἀπὸ κοντά.

Νὰ ὁ Στρατάρχης, νὰ ὁ Ἀρχιμάγειμος, νὰ ὁ Ἀρχικαγγελάριος, νὰ καὶ ὁ Μέγας Ἐκτελεστής. . .

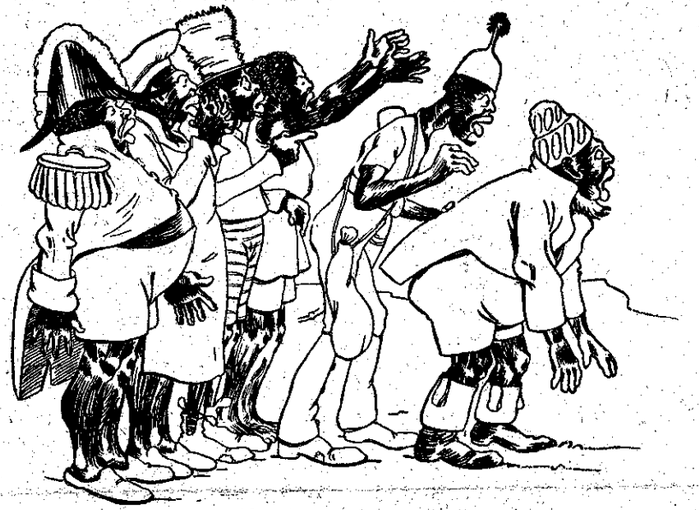

Μόνον ὁ Ἀρχιοινοχόος δὲν ἦλθε, γιατί αὐτὸς ἐλιποθύμησε ἀπὸ τὸ κακό του στὸν δρόμο. . .

Ἡ ἔκπληξις, καθὼς βλέπετε, εἶνε γενική: ὅλες οἱ στοματάρες ἀνοικτές.

Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; Μήπως ὁ Ἐλέφας αὐτός, ποῦ τὰ κάμνει ὅλα, θὰ ὁμιλήσῃ κι' ὅλα;

Αὐτὸ λείπει, μὰ τὴν ἀλήθεια! . .

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ

Ὅταν ἀπέθανε ἡ γρηὰ κυρὰ-Γιλότα, ἔμεινεν ὁλομόναχη ἡ ψυχοκόρη της ἡ Λουΐζα, ἡ ὀρφανούλα, ποῦ ἡ γρηὰ εἶχεν εὕρει καὶ μεγαλώσει μέσα στὸ δάσος. Ἡ μακαρίτισσα δὲν της ἄφισε οὔτε κἂν σπίτι νὰ κοιμᾶται, διότι ἡ φτωχοκαλύβα ὅπου εἶχαν ζήσει, ἡ καμωμένη ἀπὸ χῶμα καὶ σανίδια, εὑρέθη ἔξαφνα κρημνισμένη, καὶ εἰς τὴν θέσιν της εἶδαν ἕνα ὄγκον χωματένιον, σκεπασμένον μὲ χόρτα καὶ κλαδιὰ ἀνθισμένα.

Ἡ Λουΐζα ἦτο ὀκτὼ χρόνων, καὶ ἡ λύπη της δὲν εἶχεν ὅρια. Διότι ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ψυχομάννα της. Ἀλλὰ μία σκέψις τῆς ἔδιδε θάρρος: ἡ γρηὰ-Γιλόττα τῆς εἶχεν εἰπῆ αὐτὰ τὰ τελευταῖά της λόγια:

— Ποτὲ δὲν θὰ μείνῃς ἔρημη καὶ μόνη, ἂν κάμνῃς τὸ καλὸ σ' ἐκείνους ποῦ ὑποφέρουν· πάντοτε τὸ καλὸ καὶ μόνον τὸ καλὸ νὰ κάμνῃς, καὶ σ' ἐκείνους ἀκόμη ποὺ σου κάμνουν τὸ κακό· καὶ πρὸ πάντων, ν' ἀγαπᾷς τὰ ζῶα. Νὰ μὴν κλαῖς, ὅταν σε ἀφίσω, διότι ἐγὼ πάντα θ' ἀγρυπνῶ καὶ θὰ σε προσέχω.

Εἶχεν εἰς τὴν ἀνάμνησίν της αὐτὰ τὰ καλὰ λόγια ἡ Λουΐζα, ὅταν ἐσκούπισε τὰ χονδρά της δάκρυα κ' ἐτράβηξε κατὰ τὴν ἀγριοσυκιὰ διὰ νὰ φάγῃ, ποὺ δὲν εἶχε βάλῃ τίποτε εἰς τὸ στόμα της ἕνα σωστὸ ἡμερονύκτιον. Ἡ συκιὰ ἦτο φυτρωμένη κοντὰ στὰ ἐρείπια ἑνὸς πύργου, καὶ κοντὰ στὴν βάσιν τοῦ πύργου ἐφειδοσέρνετο ἕνα ποταμάκι· ἔσκυψε κ' ἔσβυσε τὴν δίψα της, καὶ ἔπειτα ἀνέβη μερικὰ μισοκρημνισμένα σκαλοπάτια τοῦ πύργου, καὶ ἔπεσε νὰ ξεκουρασθῇ ἐπάνω σὲ μιὰ πλάκα, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἐσχημάτιζε τὴν βάσιν τοῦ παραθύρου.

Ἐκοιμήθη ἐκεῖ καὶ εἶδε στὸν ὕπνο της τὴν καλὴ κυρὰ-Γιλόττα, ἡ ὁποία τὴν ἐσυμβούλευε πῶς νὰ ζῇ ὅλο μὲ καλωσύνες, εἶδε πῶς ἐμάζευε λουλούδια στὸ λειβάδι καὶ ὅτι ἔξαφνα ἐστάθη ἐμπρὸς σ' ἕνα μεγάλον φρῦνον, ποῦ ἦτο σταχτοπράσινος καὶ εἶχε κάτι μάτια, σὰν σμαράγδια. Ἐτρόμαξε κ' ἐξύπνησε, καί, καθὼς ἐγύρισε νὰ ἰδῇ ποῦ εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, βλέπει, — τί νομίζετε;

Τὸν μεγάλον σταχτοπράσινον φρῦνον, μὲ τὰ σμαραγδένια μάτια, ποὺ τὴν ἐκύτταζε κατάματα.

Τὴν ἔπιασεν ἀνατριχίλα. Ἀλλὰ γρήγορα συνῆλθεν ἡ Λουΐζα, διότι ἠσθάνθη ὅτι αὐτὸ τὸ δεῖγμα τοῦ φίδου θὰ ἦτο ὀδυνηρὸν διὰ τὸ ἄσχημον πλάσμα, ποῦ ἦτο ἐμπρός της. Κατέβη ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὅπου ἦσαν σκαλωμένα τριαντάφυλλα καὶ ἄλλα ἄνθη, μὲ τὴν ὡραιότητα τῆς ἀταξίας, τὴν ὁποίαν μόνη ἡ ἐγκατάλειψις χαρίζει εἰς τὴν φύσιν· ἔκοψε λουλουδάκια, κ' ἐπῆγε κ' ἔστρωσε τὸ χῶμα ὁλόγυρα στὸν φρῦνον.

Καὶ αὐτός, ἅμα εἶδε τὸ κορίτσι, πόσον ἦτο καλό, ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ στόμα του ἕνα σφύριγμα μικρὸ καὶ ἁπαλό. Ἡ Λουΐζα, ἀπὸ τὴν χαράν της, τοῦ ἐχαμογέλασε. Εἶχε λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἕνα φίλον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, τὸν τόσον ἔρημον διὰ τὸ ὀρφανό; Καί της ἦλθε μία ἰδέα· νὰ κάμῃ τὸν φρῦνον νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ἦτο τόσον ἄσχημος, ὁ καϊμένος, ὥστε φυσικὰ κανεὶς δὲν θὰ τὸν εἶχε χαϊδέψῃ ἕως τότε.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν πρὸς τὴν συκιά, ἐδιάλεξε τὰ ὡραιότερα σῦκα, ἔκοψε ἕνα φύλλο μεγάλο καὶ βάθυ καὶ τὸ ἐγέμισε νερὸ ἀπὸ τὸ ποταμάκι, ἄνοιξε προσεκτικὰ τὰ σῦκα ἐπάνω εἰς ἕνα ἄλλο φύλλο, καί, ἐφωδιασμένη μὲ αὐτὰ τὰ δύο αὐτοσχέδια πιάτα, ἐγονάτισε καὶ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν νέον της φίλον νὰ φάγῃ.

Ἔφαγεν ὁ φρῦνος κ' ἔπιε, ἀνοιγόκλεισε τρεῖς φορὲς τὰ σμαραγδένια μάτια του, κ' ἔπειτα ἐπῆγε κ' ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι του ἐπάνω στὸ χέρι τῆς Λουΐζας, ποῦ ἦτο ἐξαπλωμένη ἐπάνω στὰ χορτάρια. Ἀνατριχίλα πάλιν τὴν ἔπιασεν, ὅταν τὴν ἤγγισεν ἐκεῖνο τὸ παγωμένο καὶ γλοιῶδες πόδι, ἀλλὰ ἡ θέλησίς της ἐνίκησε, καὶ εἶπεν εἰς τὸ μικρὸν ζῷον ὅτι, ἀφοῦ δὲν εἶχεν οὔτε σπίτι οὔτε συγγενεῖς, ἐσκόπευε νὰ μείνῃ κοντά του, ἄν, ἐννοεῖται, δέν του ἐκακοφαίνετο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Τὰ μάτια τοῦ φρύνου ἀνοιγόκλεισαν πάλιν τρεῖς φορές, καὶ τὸ μικρό του σφύριγμα ἠκούσθη πάλιν.

Ἡ Λουΐζα τότε ἐσκέφθη νὰ κανονίσῃ τὴν νέαν ζωήν της. Ὡμιλοῦσε τοῦ φίλου της, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐκαταλάβαινε, τοῦ ἔλεγε διὰ τὰ σχέδιά της, κ' ἐτραγουδοῦσε μάλιστα, ἐνῷ εἰργάζετο, διὰ νὰ τὸν διασκεδάζῃ. Ὁ φρῦνος ἐφαίνετο κατευχαριστημένος.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Ἔξαφνα μιὰ τρομερὰ κραυγὴ ἐσκέπασε τοὺς βρόντους τῶν τουφεκιῶν, τὴν κλαγγὴν τῶν λεπίδων καὶ τὰς φωνὰς τῶν μαχομένων:

— Ὦ μὰ τὸ αἷμα τοῦ θυμοῦ!

Καὶ ἡ κραυγὴ αὐτή, διασχίζουσα τὸ διάστημα, ἔκαμε τὸν Γάστωνα καὶ τὸν Φραγκῖσκον Ἐστιράκ νὰ σκιρτήσουν ἀπὸ ἔκπληξιν.

Σηκόνουν τὰ μάτια, καί, μέσα εἰς τὸν καπνόν, εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ποῖον βλέπουν;

Τὸν Πέτρον, τὸν ἀνδρεῖον καὶ ἀγαπημένον των Πέτρον, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν τοῦ κ. Δὲ Τιγγρύ!

Ὄρθιος, εἰς τὸ ἄκρον τῆς γεφύρας, φαίνεται ἀποφασισμένος νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἡρωϊκά του κατορθώματα τῆς χαράδρας τοῦ Σέλλα. Μὲ τὸ κάθε κίνημα τοῦ βραχίονός του, κύκλος ἀνοίγεται ὁλόγυρά του καὶ σωρηδὸν κατρακυλοῦν οἱ ἐχθροὶ εἰς τὸν ποταμόν.

— Βάστα καλά, Πέτρε! τοῦ φωνάζει μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του ὁ Γάστων· γ' ἀνοίξωμε δρόμο ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δειλούς, κ' ἐφθάσαμε κοντά σου!

— Μή σας μέλει, βαρῶνε! ἀπαντᾷ ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ δευτεροτόκου τῶν Ἐστιράκ, τοῦ ὁποίου τὸ ἀκούραστον σπαθὶ χαράσσει εἰς τὸν ἀέρα ἐκθαμβωτικοὺς μύλους· θὰ 'δοῦνε αὐτοὶ οἱ ζυθοπόται τί ἀξίζουν οἱ εὐπατρίδαι τῆς Βιγόρρης!

Ὁ Φραγκῖσκος, ἐνῶ ἀντηλλάσσοντο ἐκεῖνα τὰ λόγια, εἶχε ριφθῆ εἰς τὸ πυκνότερον σημεῖον τῆς συμπλοκῆς, καί, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ σουβλισθῇ ἑκατὸν φορὰς ἀπὸ τὰ δόρατα καὶ τὰς ξιφολόγχας ποὺ διεσταυρώνοντο γύρω του, τρυπνεῖ μέσα ἀπὸ τοὺς μαχομένους, διὰ νὰ φθάσῃ γρηγορώτερα κοντὰ εἰς τὸν προσφιλῆ του Πέτρον.

Ἔξαφνα, βλέπει ἐμπρός του τὸ στόμιον ἑνὸς πιστολίου καὶ ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ τὴν σαρκαστικὴν μορφὴν τοῦ λόρδου· ἀλλά, πρὶν οὗτος πιέσῃ τὴν σκανδάλην, τὸ ξίφος τοῦ Γάστωνος περνᾷ σὰν ἀστραπὴ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου καὶ κτυπᾷ τὸν Ἄγγλον κατάστηθα.

Ὁ λόρδος ἀφίνει τὸ ὅπλον του νὰ πέσῃ, κλονίζεται καὶ κρημνίζεται εἰς τὸ ρεῦμα μὲ μίαν μεγάλην κραυγήν.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς, οἱ τελευταῖοι ἐχθροὶ εἶχαν ἐξαφανισθῇ, φεύγοντες πρὸς τὴν δύσιν, καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοί, ἐνωθέντες πάλιν, ἦσαν ἐνηγκαλισμένοι κ' ἐφιλοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου εἶχαν δείξῃ τόσον ἡρωϊσμόν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅπου ὁ στρατάρχης Ἀριανιὰν ἀποδίδει τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι

Δὲν εἶχε προφθάσῃ ὁ Πέτρος νὰ διηγηθῇ μέχρι τέλους εἰς τοὺς ἀδελφούς του πῶς ἐτελείωσεν ἐπιτυχῶς τὴν πρεσβείαν του πρὸς τὸν κ. Δὲ Τιγγρύ, ὅταν μεγάλη βοὴ σαλπίγγων ἀνεκάλεσε τοὺς νέους μας εἰς τὰ καθήκοντα τῆς νέας των ὑπηρεσίας.

Τρέχουν καὶ οἱ τρεῖς νὰ ταχθῶσιν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ στρατάρχου Μοντεσκιοῦ.

Ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας, ὅπου ὁ Φραγκῖσκος εἶχε μετρήσῃ, κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, τὰς ἀγγλο-ὁλλανδικὰς δυνάμεις, τὰ νικηφόρα συντάγματα τῆς Γαλλίας ἦσαν τώρα συνηθροισμένα. Αἱ λευκαὶ γαλλικαὶ σημαῖαι μὲ τὰ κεντημένα ἀνθόκρινα ἐκυμάτιζαν εἰς τὸν γαλανὸν ἀέρα, αἱ ξιφολόγχαι ἐλαμποκοποῦσαν εἰς τὸν ἥλιον, τὰ τύμπανα ἔκρουαν τὸ τιμητικὸν ἐμβατήριον.

« Αὐτὸς εἶνε ὁ ἥρως! » (Σελ. 358, στήλ. α.)

Εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας, ἐμπρὸς εἰς τὸν στρατάρχην Βιλλάρ, εἶχαν σωρευθῇ τὰ κανόνια καὶ τὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα οἱ Γάλλοι εἶχαν κυριεύσῃ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Ἅμα εἶδε τὸν Ἀρτανιάν, ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν γαλλικῶν δυνάμεων ἔσπευσε νὰ τὸν πλησιάσῃ, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, διὰ νὰ κρύψῃ τὸ πεῖσμά του διὰ τὴν νίκην, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἀποκλειστικῶς ἰδική του.

— Κύριε στρατάρχα, τῷ εἶπεν, ἡ τιμὴ τῆς σημερινῆς ἡμέρας εἶνε ἰδική σας, καὶ διὰ τὴν τόλμην τῆς συλλήψεως τοῦ σχεδίου καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν τῆς ἐκτελέσεώς του. Χαιρετίζω εἰς τὸ πρόσωπόν σας τὸν νικητὴν τῆς Δεναίν!

Καὶ, ἐπροχώρησε διὰ νὰ τὸν ἀσπασθῇ, ὅταν ὁ Ἀρνανιὰν τὸν ἐσταμάτησε μὲ μίαν χειρονομίαν:

— Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε στρατάρχα, νὰ μεταβιβάσω τὸ ἐγκώμιόν σας εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πράγματι τὸ ἀξίζουν. Ἂν ἐγὼ ἠδυνήθην νὰ κυριεύσω τὴν Δεναίν, τὸ ὀφείλω εἰς αὐτοὺς τοὺς τρεῖς εὐπατρίδας, — καὶ ἔδειξε τοὺς τρεῖς ἀκολούθους του, — οἱ ὁποῖοι μ' ἐπληροφόρησαν περὶ τῶν δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ. Ἀπὸ τοὺς κυρίους Πέτρον καὶ Γάστωνα τοῦ Ἐστιράκ ἔμαθα διατί ὁ πρίγκιψ Εὐγένιος ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ ἐγκαίρως εἰς ἐπικουρίαν τοῦ λόρδου τῆς Ἀλβερμάλης, ἀπὸ δὲ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του ἐπληροφορήθην τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν κλεισμένα εἰς τὴν Δεναίν.

Βοὴ θαυμασμοῦ διέδραμε τὸν ὅμιλον τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι συνώδευαν τοὺς δύο στρατάρχας.

Πῶς; αὐτὸ τὸ τόσο δὰ παιδάκι ἔκαμε τέτοιο κατόρθωμα;!

Τότε, κλίνων τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα, ὁ γέρων Ἀρτανιὰν ἐσήκωσε εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν μικρὸν Φραγκῖσκον, ποῦ ἦτο γεμάτος ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἀλλὰ καὶ τὰ εἶχε χάσῃ συγχρόνως ἀπὸ τὴν μετριοφροσύνην του.

Τὸν ὕψωσεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του; διὰ νὰ τὸν ἰδῇ καὶ τὸν καμαρώσῃ ὅλος ὁ στρατός, καὶ ἐβροντοφώνησε:

— Κύριοι, σᾶς παρουσιάζω τὸν ἀνδρεῖον ἐξαδελφάκον μου, τὸν Φραγκῖσκον τοῦ Ἐστιράκ!

Αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς νικητὴς τοῦ λόρδου τῆς Ἀλδερμάλης...

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἥρως τῆς ἁλώσεως τῆς Δεναίν!

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἄρμ.]

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε τὴν Προκήρυξιν εἰς τὸ φύλλον 33.]

Δεκατρεῖς ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμόν· οὔτε πολλοί, ἀλλ' οὔτε καὶ ὀλίγοι βέβαια δι' ἕνα Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας!

Εἰς τὸν κύκλον μας, οἱ φωτογράφοι εἶνε πολλοί. Ἴσως δὲν ὑπάρχει παιδί, εὔπορον κάπως, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν ἔχῃ ἢ νὰ μὴν εἶχε ποτέ, μεταξὺ τῶν ἄλλων παιγνιδιῶν του, καὶ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν. Ἀλλ' ἂν οἱ *κλητοὶ* εἶνε πολλοί, οἱ *ἐκλεκτοὶ* παντοῦ εἶνε ὀλίγοι. Ἀπὸ τὰ παιδία αὐτά, τὰ περισσότερα φωτογραφοῦν χάριν ἁπλῆς παιδικῆς διασκεδάσεως· ἔτσι διὰ νὰ κάμνουν κάτι. Καὶ φυσικὰ αἱ φωτογραφίαι των δὲν ἔχουν ἀξιώσεις, καὶ φυσικὰ δὲν θὰ εἶχαν θέσιν εἰς κανενὸς εἶδους Διαγωνισμόν. Οἱ ἐρασιτέχναι, οἱ ἀγαπῶντες ἀληθινὰ τὴν τέχνην, οἱ καταγινόμενοι μετὰ ζήλου, οἱ προσπαθοῦντες νὰ ποκτήσουν τελειότερα μέσα καὶ νὰ μάθουν τελειοτέρας μεθόδους, εἶνε σπάνιοι. Ἐν τούτοις μόνον τοιούτου εἴδους φωτογράφοι, δηλαδὴ μὲ κάποιας ἀξιώσεις, ἀποφασίζουν νὰ στείλουν ἔργα των εἰς Διαγωνισμόν. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ μικρὸς των ἀριθμὸς δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ.

πλῆθος τῶν νεαρῶν φωτογράφων, ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσοτέρους ἐρασιτέχνας ἀληθινούς. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολον. Ὅσοι ἔχουν μηχανήν, καλλιτεχνικὸν αἴσθημα καὶ φιλοτιμίαν, ὅταν βλέπουν πόσον καλὰ φωτογραφοῦν μερικοὶ συνομήλικοί των, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ θελήσουν νὰ τους μιμηθοῦν.

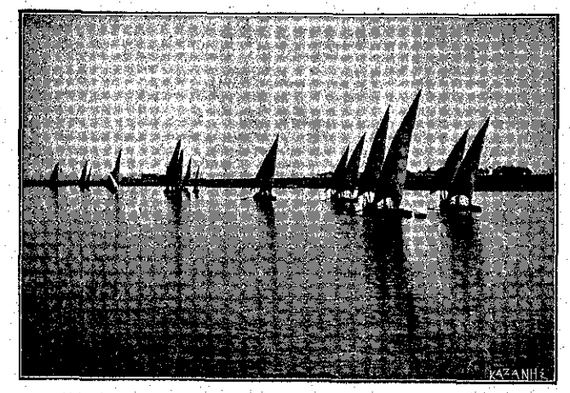

Ο ΝΕΙΛΟΣ

Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ).

Καὶ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι οἱ ἐρασιτέχναι μας, σχετικῶς μὲ τὰ μέσα των καὶ τὴν ἡλικίαν των, ἐργάζονται καλά. Αὐτὴν τὴν φορὰν μάλιστα τὰ βραβεῖα μ' ἐδυσκόλευσαν ἀρκετά, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, ἐκτὸς τῶν βραβευθέντων, ποὺ ἔστειλαν φωτογραφίας τόσον ὡραίας, ὥστε διὰ νὰ ἐννοήσω τὴν μικρὰν μεταξύ των διαφορὰν ἔπρεπε νὰ λεπτολογήσω.

Δι' αὐτὸ βλέπετε καὶ τὸ παράξενον ὅτι Εὔφημος Μνεία αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἀπονέμεται. Τῷ ὄντι, φωτογραφίαι πολὺ κατώτεραι ἀπὸ τὰς πρώτας τοῦ Ἐπαίνου δὲν ὑπῆρχαν καὶ ἠναγκάσθην νὰ τας συμπεριλάβω ὅλας εἰς ἕνα Ἔπαινον γενικόν!

ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ).

Τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*, τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη πέρσυ, τίθεται φέτος ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Αἱ φωτογραφίαι τοῦ *Α. Κοκκώνη* (θὰ δημοσιεύσω δύο ἐκ τῶν 5 τὰς ὁποίας ἔστειλε,) δὲν εἶνε βέβαια τόσον ὡραῖαι ὅσον αἱ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ· ἀλλ' εἶνε αἱ σχετικῶς καλλίτεραι καὶ τὸ Α' Βραβεῖον ταῖς ἀνήκει.

Διὰ παρατηρήσεις καὶ λεπτομερείας, δὲν ἔχω τόπον. Γενικῶς παρατηρῶ, ὅτι διὰ νὰ λάβῃ καλὴν θέσιν μία φωτογραφία, ἐκτὸς τῆς ἐκτελέσεως, πρέπει νὰ μαρτυρῇ πρωτοτυπίαν καὶ καλαισθησίαν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος. Παραδείγματος χάριν, ὁ *Νικος Κατερινόπουλος* ἔστειλε μίαν ἀνατολὴν καὶ μίαν δύσιν ἡλίου (θὰ τὰς ἰδῆτε εἰς προσεχὲς φύλλον.) Ἴσως τὰ ἔργα του αὐτά, ὡς φωτογραφίαι, δὲν εἶνε τεχνικώτερα ἀπὸ τὰ τοῦ *Μέλλοντος Διπλωμάτου*, τοῦ *Θαλασσίου Ἀέρος*, τοῦ *Ἀετιδέως* καὶ ἄλλων πολλῶν. Ἀλλ' αὐτοὶ κατετάχθησαν παρακάτω, μόνον διότι ἐπροτίμησαν νὰ φωτογραφήσουν κοινὰ κτίρια καὶ κοινὰς σκηνὰς ἢ ἀπόψεις. Ἀπεναντίας, τῆς *Νίνας Εὐκλείδου* αἱ φωτογραφίαι δὲν εἶνε θαύματα τέχνης, ἀλλ' εἶνε τόσον εὐτυχεῖς εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος, ὥστε ὁμοιάζουν μὲ ἔργα ζωγράφου. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ὄνειρον καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ καλοῦ φωτογράφου: ἡ φωτογραφία του νὰ ὁμοιάζῃ μὲ πίνακα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Α. Κοκκώνης* [15Ε]· — (Τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* [20Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νίνα Εὐκλείδου* [14Ε]. — *Νικόλαος Κατερινόπουλος* [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἅρμα τῆς Νίκης* [11Ε]. — *Πατατράκ* [11Ε]. — *Νυκτοφύλαξ* [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:) *Πάρις Χατζηπέτρου*. — *Ἄγγελος Προστάτης*. — *Μέλλων Διπλωμάτης*. — *Ἀετιδεύς*. — *Θαλάσσιος Ἀήρ*. — *Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος*.

Εἰς προσεχῆ φύλλα θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλας ἐκ τῶν βραβευμένων φωτογραφιῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ αὐτεπαινούμενος ὡς πράττων τὸ καθῆκόν του, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν τὸ πράττει διόλου

★

Ἐὰν ἡ ἀρετὴ δὲν εἶχεν ἄλλην ἀξίαν παρὰ μόνον τὴν εὐχαριστησιν, ἡ ὁποία διαχύνεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐναρέτου, τότε δὲν θὰ ἦτο παρὰ ἓν ἀτομικὸν κέρδος, ἰδιοτέλεια.

[Ἀπὸ τὰ Γνωμικὰ τοῦ ΘΩΜΑΖΕΟΥ*]*

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Παρετηρήσατε ὅτι ὁ σκύλος, ὁσάκις θέλει νὰ ἐξαπλωθῇ, κάμνει πρῶτα ἀρκετοὺς γύρους ὁλόγυρα εἰς τὴν θέσιν ὅπου σκοπεύει νὰ πέσῃ; — Ἡ συνήθεια αὐτὴ ὑποτίθεται ὅτι ἔχει τὴν ἀρχήν της ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποὺ οἱ σκύλοι ἦσαν ἄγριοι καὶ ἐζοῦσαν εἰς τὰ δάση ἢ μέσα στὰ ὑψηλὰ χόρτα. Ἤτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ στρηφογυρίζουν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον διὰ νὰ πατηθοῦν τὰ χόρτα καὶ νὰ γίνουν ἀναπαυτικὸν ὁπωσδήποτε στρῶμα. Ἡ συνήθεια ἐκείνη ἔμεινεν ἔκτοτε, καὶ ὁ σύγχρονος σκύλος δὲν κατώρθωσε νὰ την ἐγκαταλείψῃ.

⊗

Παγώνια εἶνε ἄπειρα εἰς τὰς Ἰνδίας. Εἰς μερικὰ μέρη μάλιστα εἶνε παραπολὺ ἥμερα, διότι οἱ ἰθαγενεῖς ποτὲ δὲν τὰ πειράζουν· φοβοῦνται ὅμως φοβερὰ τοὺς λευκοὺς καὶ μάλιστα τοὺς Ἄγγλους στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι τὰ κυνηγοῦν. Δι' αὐτὸ οἱ Ἄγγλοι στρατιῶται, ὅταν ἐξέρχωνται εἰς τὰ δάση διὰ νὰ κυνηγήσουν παγώνια, ἀλλάζουν φορέματα καὶ βάζουν μακροὺς λευκοὺς χιτῶνας, ὅπως οἱ ἰθαγενεῖς, μαυρίζουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ χέρια των, καβαλικεύουν καμῆλες,—καὶ δρόμο διὰ τὸ δάσος. Ἐκεῖ τὰ παγώνια τοὺς παίρνουν διὰ γνησίους Ἰνδούς, καὶ τους ἀφίνουν νὰ πλησιάσουν. Τότε δὲ οἱ πονηροὶ κυνηγοὶ τὰ πυροβολοῦν.

⊗

Ἐταξείδευσε μία μικρούλα φιληνάδα μας εἰς τὸ Παρίσι, τὸ καλοκαῖρι. Ἐπιστρέφει, καὶ της λέγουν:

— Ἀ! εὐχαριστήθηκες πολὺ βέβκια, ἐσὺ ποὺ ξέρεις τόσον ὡραῖα τὰ γαλλικά.

Καὶ ἡ ἀπάντησις ἦτο:

— Ὄχι καὶ τόσο πολύ.. Μιλοῦν, ξέρετε, στὸ Παρίσι τόσο παράξενα τὰ γαλλικά, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τους ἐννοήσῃ κανεὶς τί λέγουν!

⊗

Γνωρίζετε τὸ συμπαθητικὸ μελάνι; Εἶνε τὸ μελάνι ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ χωρὶς νὰ φαίνωνται τὰ γράμματα ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί. Ὁ λαμβάνων τὸ γράμμα τὰ ἐμφανίζει ἀργότερα κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἰδοὺ ἓν παράδειγμα:—Βουτᾶτε τὴν πένναν σας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶνε ἀμεταχείριστη, εἰς ζουμὶ λεμονιοῦ, γράφετε μὲ αὐτὸ μερικὲς ἀράδες καὶ ἀφίνετε τὰ γραμμένα σας νὰ στεγνώσουν. Γράμματα δὲν φαίνονται τότε διόλου. Ἀλλά, ἅμα πλησιάσετε τὸ χαρτὶ εἰς τὴν φωτιάν, ἐκεῖ ποὺ ἦτο πρῶτα κάτασπρο τὸ χαρτί, ἀρχίζουν καὶ ἐμφανίζονται ζωηρὰ κιτρινωπὰ γράμματα.

Χειμικῶς κατασκευάζουν συμπαθητικὸ μελάνι πολὺ τελειότερον.

⊗

Μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ Μέγας Ναπολέων, ἔλεγε:

— Δὲν πρέπει νὰ πιάνεσθε πολὺ συχνὰ μὲ τὸν ἐχθρόν σας, διότι τότε θὰ τὸν διδάξετε ὅλην σας τὴν πολεμικὴν τέχνην.

Τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ πολέμους τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* ἐχάρισαν οἱ γονεῖς ἓν ὡραιότατον ὡρολογάκι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐφόρεσε ἀμέσως. Τὴν εἶδεν ὁ *Ἰωνικὸς Ἀστὴρ* καὶ τῆς λέγει:

— Ἀμέσως κιόλα τὸ *ἐκούρδισες*;

Καὶ ἡ *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας* ἀπαντᾷ:

— Ὄχι, κουρδισμένο μοῦ τὸ ἔδωσαν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάμψας

*
* *

Μεταξὺ συμμαθητῶν

Ὁ Γεῶργος: — Τί καλὰ ποὺ δὲν γεννηθήκαμε μετὰ ἕνα αἰῶνα!..

Ὁ Δῆμος: — Γιατί, καϊμένε:

Ὁ Γεῶργος: — Μὰ δὲν συλλογίζεσαι πόσο πιὸ μεγάλη θὰ εἶνε τότε ἡ Ἱστορία, καὶ τί θὰ τραβοῦν ὡς νὰ τὴ μάθουν οἱ μαθηταί;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλαυκοῦς τῆς Ἀθηνᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΔΟΥ μία ὡραία μέθοδος ξεσπαθώματος, τὴν ὁποίαν ἐπενόησεν ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* [ΕΕ]: «Παίρνω, μοῦ γράφει, δύο-τρία φυλλάδια τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ ποὺ πηγαίνω εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ἀρχίζω νὰ διαβάζω ἐνῷ κάθημαι εἰς τὴν καρέκλαν. Οἱ ἐκεῖ μ' ἐρωτοῦν περὶ σοῦ· ἐγὼ τοῖς ἐξηγῶ. Τοιουτοτρόπως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους ὑπεσχέθησαν πλείονες τῶν τριῶν ὅτι θὰ ἐγγραφοῦν δι' ἐμοῦ... Αὐτὴν τὴν μέθοδον θὰ τὴν ἐφαρμόσω παντοῦ, καὶ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, καὶ εἰς τὸν σιδηρόδρομον.» Καὶ νὰ ἰδῆς πόσους συνδρομητὰς θὰ κάμῃς εὐκολώτατα!

Πεζὴ καὶ ἔμμετρη ἀνάκατα ἡ ἐπιστολὴ τῆς *Γοργόφτερης Ἐλπίδος* [ΕΕΕ], γεμάτη χαρὰν διὰ τὸ Α' Βραβεῖον ποὺ ἐπῆρε εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Μεταφράσεως:

Δὲν εἶνε ψέμματα καὶ παραμύθια
Δὲν εἶνε ὄνειρο, εἶνε ἀλήθεια,
Νὰ ἐδῶ, τὰ βλέπω, εἰς τὸνομά μου
Τὰ δεκαπέντε παράσημά μου!

Νά, τὸ διαβάζω: «Βραβεῖο Πρῶτο
Παίρν' ἡ Γοργόφτερη...» ἀκοῦτε κρότο;
Εἶνε ἡ καρδιά μου ποὺ τὶκ-τὰκ κάνει,
Γίνε· οἱ πῆδοι μου ὡς τὸ ταβάνι...

Ναί· ἀλλὰ μόνον ποῦ τὰ βραβεῖα δὲν ἀντικαθίστανται. Δι' αὐτὸ τίποτε ἄλλο δὲν εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς *Γοργόφτερη Ἐλπίς*, ἀπὸ τὰ τρία τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος.

Ζωγραφιές, ζωγραφοῦλες, ζωγραφίτσες, ζωγραφάρες μοῦ στέλλει αὐτὴν τὴν φορὰν μαζὶ μὲ τὰς ὡραίας του ἐπιστολὰς τὸ ἀγαπητόν μου *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [6Ε]. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ χρωματιστὰ χαρτάκια μὲ τὰ καραβάκια καὶ τὰ λουλουδάκια, τὰ ἅρπαξεν ἡ Κάκια, ποὺ παίζει καὶ ἀκόμη παίζει... — Ὅσον διὰ τὴν συμβουλὴν ποῦ μοῦ ζητεῖ, τί νὰ του εἴπω! Τὴν γνώμην μου τὴν γνωρίζει· αἱ δημοσιογραφικαὶ καὶ ἐκδοτικαὶ ἀσχολίαι δὲν εἶνε κατάλληλοι διὰ μαθητάς.

Ὁ *Κρόταλος* [ΕΕ] φρονεῖ ὅτι κακῶς ἡ Διαπλασῖτις ὠνομάσθη Διαπλασῖτις, διότι δὲν εἶνε νόσος οὔτε μανία ἀλλ' «ἐπουράνιον ἀγαθὸν» ἡ πρὸς τὴν Διάπλασιν ἀγάπη. — Ἂς εἶνε ὑποτίθεται ὅτι ὠνομάσθη οὐ-ω ὄχι κατ' εὐφημισμὸν ἀλλά... κατὰ δυσφημισμόν, χάριν ἀστειότητος.

Ἡ πρώτη ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, *Ταπεινὲ Θεράπων* [Ε] καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Χαίρω ποῦ εἶσαι κυνηγός. Ἀλήθεια λέγεις, καὶ χωρὶς κυνηγὶ ὅταν ἐπιστρέφῃ ὁ κυνηγός, πάντα κερδισμένος εἶνε.

Μπᾶ! μπᾶ! κ λὲ τίνος εἶνε αὐτὴ ἡ κομψὴ ἐπιστολή, ἡ στολισμένη μὲ ξηρὰ ἄνθη;... Κάπου τὸ γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸ τὸ γράψιμο, ἀλλὰ ἔχω νὰ τὸ ἰδῶ καιρόν... Ἀ! εἶνε τῆς *Κυρίας Τρίγκι-Τράγκα* [ΕΕ]. Ἀλλὰ διατί μ' ἐξέχασεν ἔτσι; Διότι ὅλον τὸ καλοκαῖρι ἐφιλοξενοῦσε τὰς θείας της καὶ τοὺς θείους της, καὶ ποῦ καιρὸς νά μου γράψῃ! — Καλά, νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμῃ τὸν χειμῶνα!

Τί ἐρώτησις εἶνε αὐτή, *Οὖγε τοῦ Μονσοπράνου*; Ὅσοι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων δὲν βεβαιοῦνον τὴν γνησιότητα τῶν στελλομένων διὰ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς των, διότι αἱ Ἀσκήσεις των εἶνε κλεμμένες,—αὐτοὶ ἀπλούστατα ἀποκλείονται ἀπὸ τὸν Διαγωνισμόν. — [ΕΕ] διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ διηγήματος. Ὅταν ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὸ Παρίσι, *Ρεμβάζουσα Οὐρανολάτρις* [ΕΕ], εὔχομαι νὰ εἶσαι ἐντελῶς θεραπευμένη ἀπὸ τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν νευραλγίαν. Ἡ Κάκια σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ ἐνθύμια.

Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [ΕΕ], ἡ περιγραφὴ τῆς «ἁρματοδρομίας τοῦ οὐρανοῦ» μὲ κατεγοήτευσε... Ποτὲ δὲν εἶνε κανεὶς μόνος, ὅταν ἔχῃ ὡραῖα βιβλία νὰ διαβάζῃ. Καλὰ λοιπὸν κάμνεις ποῦ προμηθεύεσαι διὰ τὸν χειμῶνα, τὸν ἐρημικὸν χειμῶνα τοῦ νησιοῦ σου.

«Ἀ, εἶνε θυμάσια αὐτὰ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ — μοῦ γράφει ὁ *Ξεπεσμένος Λόρδος* [ΕΕ]. — ἀνταλλάσσει κανεὶς τὰς ἰδέας του μὲ ἀγνώστους, καὶ ἀποκτᾷ φίλους εἰλικρινεῖς καὶ πιστούς. Ἂν δὲν ἀνταλλάξω τοὐλάχιστον 200 δὲν θὰ παύσω τὴν ἀνταλλαγήν.» Καὶ ὅμως, πολλοὶ συνεπλήρωσαν τὰ 200 καὶ ἀκόμη ἀνταλλάσσουν Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μ. Μυστικῶν ἀποτελεῖ μίαν τῶν ὡραιοτέρων ἐνασχολήσεων.

Ὡραῖα ὅσα γράφεις, *Τώνη Βερῖκε* [ΕΕ], περὶ τῶν ξένων γλωσσῶν· ἂν μοῦ ἔγραφες ὅμως γαλλικὰ ἢ ἀγγλικά, δὲν θά σου ἀπαντοῦσα. Καὶ ξεύρεις διατί: Διότι ἀλλοίμονον ἂν ἐπέτρεπα εἰς τοὺς φίλους μου νὰ μου γράφουν εἰς ὅποιαν γλῶσσαν ξεύρουν! Θὰ ἔπρεπε νὰ πάρω καὶ διερμηνέα!

Ἐρυθρόδερμε [ΕΕ] σὲ συγχαίρω διὰ τὴν κωμῳδίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν βεβαιόνεις ὅτι συνέταξες μὲ τὸν ἐξαδελφόν σου. Νὰ συνεργάζεσθε καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν ἀναδειχθῆτε δραματικοὶ συγγραφεῖς. — Εἰς τὸν Τονόγριφον ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται *πάντοτε*.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μαράμενος Μενεξὲς* [ΕΕ], *Χειμώνας θον* [ΕΕΕ], *Ἀμίμητος Γέλωτοποιός* [ΕΕΕ], *Ἄφρα* [4Ε]. *Δημόδοκος* [Ε], *Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας* [ΕΕ], *Ἀγκυρα τῆς Σωιηρίας* [ΕΕ]. *Ἅρμα τῆς Νίκης* [ΕΕΕ], *Διακριθεῖσα Ἀρακνιὰς* [4Ε], *Μικρὸς Φανταστικόπος* [ΕΕ], *Οὐδεὶς* [ΕΕΕ], *Σελῆνολάτρις* [ΕΕ], *Μίστυς τῆς Ἐλευθερίας* [ΕΕ], *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* [ΕΕΕ], *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕΕ], *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [ΕΕ] καὶ *Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* [ΕΕΕ].

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

39. — Ὁ *Ξεπεσμένος Λόρδος* μοῦ γράφει: «Σὲ παρακαλῶ, σύστησε εἰς τοὺς εὐπόρους φίλους σου παιδίον τι ἐκ Πανόρμου, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ φιλόμουσον καὶ ἔχει διακαῆ πόθον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν κύκλον μας, ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς στερεῖται τὰ μέσα. Μοὶ ὑπεσχέθη δὲ ὅτι ἀπκὲ μόνον ἂν ἐγγραφῇ, τὰ ἄλλα ἔτη, εἴτε ξεσπαθόνων εἴτε οἰκονομῶν ὁπωσδήποτε τὸ ποσόν, θὰ ἐγγράφεται μόνος του.»

40. Καὶ ἡ *Λατάνια* μοῦ συνιστᾷ ἕνα κορίτσάκι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, πτωχότατον, τὸ ὁποῖον «θὰ χαρῇ πολὺ ἐὰν λαμβάνῃ τὸ ὡραῖον μας φυλλάδιον.» Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο ἐγώ;

Ἐγαρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου

καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους φίλους μου : *Βαντζάϊ* (Π. Δ.) καὶ *Κεφαλὴν τῆς Μεδούσης* (: Μ : αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Πομενὶς Μυρτὼ* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· καὶ. *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο.*

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἥρως τοῦ Σελίνου* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Κίτρινην Μάσκαν* καὶ *Ἄριστον Κολυμβητήν* — ἡ *Νηρηὶς τῶν Ἀγράφων* μὲ τὴν *Ἄφραν*, *Νόρμαν*, *Λήθην*, *Ἰτέαν* καὶ *Κάκιαν* — ὁ *Ἰδαῖος Δάκτυλος* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἴδης*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* καὶ *Ἑλληνικὴν Νῆσον* — ὁ *Μικρὸς Φαντασικόπους* μὲ τὴν *Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου*, *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* — ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Νεφέλην*, *Ξανθὴν Φοίβην*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν* καὶ *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* — ἡ *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* καὶ *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* — ὁ *Μαραμένος Μενεξὲς* μὲ τὸν *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου*, *Ποσειδῶνα τῆς Μήλου*, *Τρελὴν Ψυχήν*, *Βασιλέα τῶν Ρόδων* καὶ *Φιλόχλωρην Λαφνούλαν* — ἡ *Ὀμιχλώδης Ψυχὴ* μὲ τὴν *Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα*, *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Κίτρινο Ντόμινο*, *Συνιεφώδη Ἡμέραν* καὶ *Ὠχρὸν Τραγουδιστὴν* — ἡ *Θαλασσοταραχὴ* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζῴων* — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* μὲ τὴν *Κυρία Τρίγκι-Τράγκα*, *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Δωρίδα Παρθένον* καὶ *Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα* — ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ τὴν *Ζηλιαρόγατον*, *Σεληνολάτριδα* καὶ *Σιγὴν τοῦ Ἄδους* — ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* μὲ τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴνου*, *Ἑλληνίδα*, *Κυρίαν Δὲν μὲ Μέλει*, *Δοῦκα τῶν Σαλώνων* καὶ *Δοῦκα τῆς Καρύστου* — *Ἀνήβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὴν *Τρελὴν Ψυχήν*, *Ἀγνὴν Ψυχήν*, *Αἰθερίαν Ψυχήν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Πληγωμένην Ψυχήν* - ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὴν *Ἀγροτικὴν Χάριν*, *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Βασιλέα τῶν Ρόδων*, *Ρομαντικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὴν *Χιονισμένην Κούκλαν*, *Πατατράκ*, *Ξενιτευμένε Ἑλληνόπουλο*, *Κυρίαν Δὲν μὲ Μέλει* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Ἡγεμὼν τοῦ Φωτὸς* μὲ τὸ *Λευκὸν Ρόδον* καὶ *Ντούμπλ-Τρίπλ* — ἡ *Κυρία Σκαρφαλόστρα* μὲ τὴν *Ζηλιαρόγατον*, *Ἄρμα τῆς Νίκης*, *Κίτρινο Νιόμινο*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* — ὁ *Λευκὸς Ἄνθραξ* μὲ τὴν *Χαρὰν τῶν Γονέων*, *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιὰν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου* — τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Οὖγον τοῦ Μονσοπράνου*, *Λιμαδόρον*, *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* καὶ *Ἀτυχῆ Ὀνειροπόλον* — ἡ *Ὀπτασία τοῦ Παραδείσου* μὲ τὸν *Χιακὸν Φάρον*, *Πρίγκιπα Τζήλμιαν* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* — ὁ *Ξεπεσμένος Λόρδος* μὲ τὴν *Βοσκοπούλαν τῆς Πανόρμου*, *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἴμου* καὶ *Φίλην τῶν Ζῴων* — ὁ *Κρόταλος* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Τσιγγρέλλαν*, *Ροδόπην*, *Μαραμένον Μενεξὲν* καὶ *Ναυσικᾶν* — τὸ *Χρυσὸ Παιδὶ* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Χρυσῆν Ἄρπαν* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν* — ἡ *Εἰρωνεία* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Χειμώνανθον*, *Ἀκακίαν* καὶ *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* — ὁ *Ἄρης* μὲ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* — ὁ *Φλοῖσβος* μὲ τὴν *Θαλασσοταραχήν*, *Τερψιθέαν*, *Μικρὰν Βιολίστριαν*, *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* καὶ *Λοσταλγοῦσαν Λεσβίαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μουσουργὸν* ([Ε] κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι μίαν φορὰν θαριστεύσης·) *Πτερωτὴν Καρδίαν* ([Ε], δὲν σου ἀπήντησα διότι δὲν ἔχω τόπον νὰ ἀπαντῶ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις· ἀλλ' αὐτὸ μὴ σ' ἐμποδίσῃ νὰ μοῦ γράφῃς, διότι καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ ποῦ δὲν το περιμένεις, βλέπεις κ' ἐκτενῆ ἀπάντησιν καὶ εὔσημα πολλά·) *Ἀμαρυλλίδα* (ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ σε ἰδῶ χωρὶς ἄλλο· θέλει νὰ σε γνωρίσῃ καὶ ὁ κ. Φαίδων ποῦ εἶνε παιδικὸς φίλος τοῦ πατέρα σου·) *Ἀλώπεκα τῆς Μιτυλήνης* (ἔστειλα· τοιοῦτον Διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν ἔχω πρὸ πολλοῦ κατὰ νοῦν νὰ προκηρύξω·) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* (ἔ, τί νὰ γίνῃ! δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μένῃ κανεὶς αἰωνίως εἰς τὴν ἐξοχήν. . !) *Βουχώμενον Λέοντα* ([3Ε] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν· σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου·) *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν* ([ΕΕ] πολὺ μοῦ ἤρεσεν αὐτὴ ἡ ἱστορία, καὶ περισσότερον τὰ συμπεράσματα ποῦ ἐξάγεις σύ) *Λευκὸν Ἄνθρακα* (τὸν ὁποῖον συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς του ἀδελφῆς·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Λόφον τοῦ Γάνου* (ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Χάβρην·) *Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῦδι* (τὸ ὁποῖον μὲ βεβαιόνει εἰς ἓν κομψότατον δελτάριον μὲ δέκα γραμματόσημα. . . ζωγραφισμένα, ὅτι ὑπερηφάνως φέρει τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως·) *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* (φίλησέ μου καὶ τὴν *Κόμησσαν τῆς Κεφαλληνίας*·) *Διογένην τὸν Σινωπέα*· ([ΕΕ], μὲ τὸ ἀκονισμένο σπαθί·) *Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου*, *Ἀκακίαν* (βραβεῖα ἔστειλα· [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ φωτογραφία σου; φίλησέ μου τὸ *Κοπτερὸ Σπαθί*·) *Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς* (ἔστειλα·) *Δροσόλουστον Νύκτα* ([4Ε] ἡ κωμῳδία σου ὡραιοτάτη, εὖγε!) *Εἰρωνείαν* ([3Ε] ἡ ἐπιστολή σου μὲ ἀπεζημίωσε διὰ τὴν μακρὰν σιωπήν· βραβεῖον ἔστειλα·) *Αἴλιον Ἀριστείδην* ([3Ε] ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· ὅσον διὰ τὰ Παιδ. Πνεύματα, ἂν ἔχῃς τίποτε πιὸ νέα, στεῖλέ τα·) *Ἄρην* ([Ε] ὁ ὁποῖος τώρα πλέον εἶνε γυμνασιόπαις· ἀλλὰ νὰ μὴν ἀργῇ τόσον νὰ μου γράφῃ·) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* ([Ε], ἔστειλα·) *Φῶς τῆς Νυκτός*, *Δάσος Φοινίκων*, *Χάμψαν* ([Ε], καὶ τὸ Π. Πνεῦμα ὡραῖον·) *Ἀλταὴρ* ([Ε], ἡ *Κάκια σ'* εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Καραγκιόζην τῶν Πατρῶν*, *Νύμφην τοῦ Πυρὸς* (ἔστειλα·) *Μικρὸν Λέσβιον* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχαφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

505. **Λεξίγριφος.**

Γενικὴ ἀντωνυμίας
Κ' ἐπιθέτου θηλυκόν.
Σχηματίζουν παράδοξως
Κράτος εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουλίσσης τῶν Σαλώνων.

506. **Μεταγραμματισμός.**

Ἂν θελήσῃς, φίλε λῦτα,
Ἀντὶ Ε νὰ βάλῃς Ἦτα,
Ἀπ' τὸ σῶμα σου θὰ λείψῃ
Καὶ μιὰ νῆσος θὰ προκύψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Β. Σακελλαρίου

507. **Τονόγριφος.**

Ὅπως ἔχω ἂν μαφίσῃς,
Εἶμαι πάθος τι κακόν
Ἂν τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Τότε γίνομαι φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρακος τοῦ Πόντου.

508. **Δημῶδες Αἴνιγμα.**

Τὰ νειᾶτα μου εἶνε πράσινα
Μαῦρα τὰ γηρατειά μου,
Χαροποιὰ ἡ θλίψι μου,
Τροφὴ τὰ δάκρυά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἵππου.

509. **Κυβόλεξον.**

Π Α Δ Α Ι
Α ★ ★ ★ ★
Λ ★ ★ ★ ★
Λ ★ ★ ★ ★
Ι ★ ★ ★ ★

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανωμένης Ψυχῆς.

510. **Μαγικὸν γράμμα μετὰ Πυραμίδος.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι, τόσαι λέξεις ἀποπελοῦσαι πυραμίδα, μὲ κάθετον τὴν πρώτην τῶν εὑρεθησομένων λέξεων :

Μνῆμα, Δίων, Δαναός, Ὄλυμπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ἱππαώπειου.

511. **Ἀπροσδόκητον.**

Πῶς εἰμπορεῖς νὰ ὀνομάσῃς καὶ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, μίαν μίαν, χωρὶς νὰ προφέρῃς τὰ ὀνόματά των, οὔτε νὰ μεταχειρισθῇς ἡμερομηνίας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουχωμένου Λέοντος.

512. **Διπλῆ Ἀκροστιχίς.**

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἔνδοξον πόλιν, τὰ δὲ δεύτερα τὴν αὐτὴν πόλιν, ἀλλ' ἀντιστρόφως :

1, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Ἀμαξηλάτης. 4, Πτηνόν. 5, Ἐκ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. 6, Ἀργοναύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξενιτευμένου Πηλωρείτου.

513. **Φωνηεντόλιπον.**

μρτ - γνν - πδσ - τκν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλοίσβου τῆς Θαλάσσης.

514. **Γρῖφος.**

ουθ ουθ πολ πολ
Ξι!— ῆς Νξι m ο
ουθ ουθ πολ πολ
ουθ πολ πολ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνήβα τοῦ Καρχηδονίου.

ΛΥΣΕΙΣ

ἐπὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.

398. Εὔηνος (εὖ, οἶνος.)—399. Θώραξ-ὥρα· 400 Αἷμα-Μαῖα. — 401. Μῆνις (Μῖ, Νῖ, ς.) 402. Ω
Ι Λ
Ε Ε
Π Ν
Σ Α Ρ Δ Ι Ν Η
Κ Ρ
Υ Γ ο ς Ι
Λ ρ ῶ Ν
Λ ε ο Ν
Δ Σ Π Α Σ Ι Α
403. Σέβου τὸ γῆρας. — 404. Διὰ τοῦ Ω : *Μωρός*, *Ἰωήλ*, *Νεώς*, *Ὡραῖος*, *Σωτὴρ*=ΜΙΝΩΣ.—405. ΔΙΟΓΕΝΗΣ (Δανία. ΝΙκίας, ΟΠΟρτον Βέλγιον, ΙφιγΕνεια, ΠολύμΝια, ΠερικλΗς, Κόρινθος.)—406. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. — 407. *Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει.* (η εἰς χῖ ς' ἐν τί-ἐν ω σῖ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια, τοποθεσίας καὶ καλλονάς. — Ἰωάννης Ἀργυρίδης, μαθητὴς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρου). (Ε, 126)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτ. παντὸς εἴδους καὶ ἰδίως τοποθεσίας — Σοφοκλῆς Σ. Ζωγράφου, μαθητὴς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρου). (Ε, 127)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος. . » 4.—	Ἐξάμηνος φρ.χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β .—Τόμ. 12ος Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1905 Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 46

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὅπου ὁ συγγραφεύς, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι παρουσιάζει τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας του, διηγεῖται τὰ ἰδικά του ἱστορικά.

Τὸν περασμένον Ἰανουάριον, ἕνα βράδυ — δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ ἂν ἦτο ἑορτὴ ἢ καθημερινή . . . ἀλλὰ μᾶλλον Κυριακή, — ἐπέστρεφα ἀπὸ τοὺς Ἀμπελοκήπους μὲ τὸ τράμ, καὶ μὲ . . . ραγδαίαν βροχήν. Τὸ τραμ ἦτο γεμάτο ἀπὸ κόσμον, καὶ ἡ κυρία ποῦ ἐκάθητο δίπλα μου ἦτο τόσον ὀγκώδης καὶ ἐφοροῦσε τόσον μεγαλοπρεπῆ μεταξωτά, ὥστε, χωρὶς νὰ ἐντραπῇ διόλου, εἶχε καταλάβῃ ὄχι μόνον τὴν ἰδικήν της θέσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν περισσοτέραν ἰδικήν μου.

Ἠναγκάσθην λοιπὸν κ' ἐγὼ νὰ κάμω τὸν μικρὸν - μικρὸν καὶ νὰ κολλήσω, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ, ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον διπλανόν μου, τὸν . . . τοῖχον, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἦτο διόλου ἐλαστικός.

« Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ποτάμι. » (Σελ. 362, στήλ. α'.)

Ἀπὸ τὸ ὑαλόφραγμα τοῦ τραμ ἔβλεπα, βυθισμένα μέσα εἰς τὴν πυκνὴν ὁμίχλην, τὰ φανάρια τοῦ δρόμου ποῦ ἔφεγγαν θολὰ καὶ τὰ φανάρια μερικῶν ἁμαξῶν, ποῦ ἐπερνοῦσαν ὁλοταχῶς εἰς τὸν δρόμον. Ἔβλεπα κάπου-κάπου καὶ κανένα διαβάτην, ποῦ ἔτρεχε βιαστικὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι του, χωμένος στὴν ὀμβρέλλαν του ὑποκάτω.

Ἔβλεπα καὶ τὸ φανάρι τοῦ τράμ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς δὲν ἔτρεχε λάδι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν ἔξαφνα, ἐμπρὸς εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον, κόσμος πολύς, ὁ ὁποῖος μου ἐφάνη πολὺ περισσότερος παρ' ὅσος ἦτο, ὥρμησε πρὸς τὸ τράμ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ το κυριεύσῃ ἐξ ἐφόδου. Τὰ ἄλογα ἐσταμάτησαν ἀμέσως. Διότι, ὡς γνωρίζετε, ἀφορμὴν ζητοῦν πάντοτε διὰ νὰ σταματοῦν τὰ ἄλογα τοῦ τράμ!

Ἀπὸ τὸν κόσμον ἐκεῖνον δὲν ἔβλεπα παρὰ μαύρους ἴσκιους, καὶ ὀμβρέλλες μαυρότερες, ποῦ ἔσταζαν ἀπὸ τὸ νερό.

Ἡ πρώτη ὀμβρέλλα, μεγάλη καὶ ἐπιβλητικὴ τὸ ἦθος, — ἡ ἀρχηγίνα ἐκείνης τῆς συμμορίας τῶν ὀμβρελλῶν, καὶ τὰ τὰ φαινόμενα. — ἐπλησίασε πρὸς τ' ἀνάβαθρον τοῦ τράμ.

— Τραμβαγέρη! ἔχει θέσεις;—ἠρώτησεν.

Ἡ πρώτη ὀμβρέλλα εἶχε φωνὴν σοβαρὰν καὶ εὔηχον, καὶ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν εἰς τὴν στάσιν της. Κατόπιν της, τρεῖς ἄλλες ὀμβρέλλες, μικρότερες, — ἡ μία μάλιστα εἶχεν ἰδιαιτέρως κομψότατον σχῆμα, — ἐκινοῦντο μὲ τρόπον ὁ ὁποῖος ἐδείκνυεν ὅτι ἦσαν σύμφωνοι μὲ τὴν προλαλήσασαν. Τέλος, ὀλίγον μακρότερα, μία ὀμβρέλλα μετρίου μεγέθους καὶ μία ἄλλη μικροσκοπικὴ ἔκαμναν ἀπελπιστικὰς χειρονομίας (ὀμβρελλικὰς χειρονομίας, ἐννοεῖται), ἐνῷ πέραν, εἰς τὸ βάθος τοῦ σκότους καὶ τοῦ δρόμου, ἕνα ὀμβρελλάκι, ὅμοιον πρὸς νυκτερίδα, ἀνέβαινε, κατέβαινεν, ἐχοροπηδοῦσεν, ἔτρεχεν, ἔπαιζε μέσα στὰ νερὰ καὶ τὴν λάσπην. Αὐτὸ τὸ ὀμβρελλάκι εἶχεν ἐντελῶς ἰδιότροπον σχῆμα· ἦτο σὰν μεγάλη ἀράχνη, δεμένη εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς ξύλου, ἡ ὁποία σαλεύει διαρκῶς τὰ πόδια της . . .

Ἡ μεγάλη ὀμβρέλλα, ἡ καὶ ἀρχηγίνα τῆς συμμορίας τῶν ὀμβρελλῶν, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν της :

— Ἔχει θέσεις, τραμβαγέρη ;

Ὁ ἡνίοχος ἀπήντησε μὲ περιπαικτικὴν φωνήν :

— Γιὰ ὑπουργεῖο μὲ ἤρες κ' ἐρωτᾶς γιὰ θέσεις, χριστιανέ μου ; . . . ἔχει μία ἀπ' ἔξω.

— Μία μόνον ; . .

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς σκληρᾶς